

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6CoPr/9/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1318200840
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Kučerová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1318200840.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Kučerovej a sudcov JUDr. Martina Murgaša a Mgr. Jany Janics Bajánkovej v právnej veci žalobcu: T., Q..J..H., Q. Q.L. Z. XXX, XXX XX I. X., D.: XX XXX XXX, zastúpený JUDr. Jana Hreňová, advokátka, so sídlom Koreničova 2, 811 03 Bratislava, IČO: 43272428, proti žalovanej: M. F.Á., Z.. XX.XX.XXXX, B. Q. XXX/X, XXX XX Q., pr. zast. Mgr. Peter Senovský, advokát, so sídlom Tekovská 22, Levice, IČO: 42 210 291, o zaplatenie 76.116,46 eur s prísl., na odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III z 13. mája 2020, sp. zn. 60Cpr/2/2018, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**
- II. Žalobcovi sa **p r i z n á v a** proti žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu 76.116,46 eur; žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady si vyhradil rozhodnúť po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním zistil, že v rámci trestného konania Okresný súd Bratislava III schválil dohodu o vine a treste rozsudkom č. k. 3T/232/2016-428 zo dňa 18.05.2017, v zmysle ktorej bola žalovaná uznaná za vinnú, že v období od 18.4.2006 do 2.3.2011 ako zamestnankyňa žalobcu na pobočke E. XXX, Q., kde pracovala na pozícii referent predaja pre veľkoobchod, kde mala na starosti predaj nábytku, vystavovanie faktúr, objednávok, príjmových a výdavkových pokladničných dokladov, vybavovanie reklamácií, rozvoz tovaru a prijímanie platieb od zákazníkov, na čo mala riadne poverenie, vystavila faktúry za tovar podľa žalobcom uvedeného zoznamu v celkovej hodnote 13.423,21 eur, ktorý bol následne vyskladnený, a ktorý si odberatelia uvedení vo faktúrach prevzali a zaplatili v hotovosti, k čomu pre odberateľov v rozpore so zaužívanou praxou a pravidlami prevádzky vystavila ručne vypísaný príjmový a výdavkový doklad, následne vystavené faktúry odovzdala na zaúčtovanie v účtovníctve žalobcu, ale tržby za tento tovar neodviedla do pokladne ani na bankový účet žalobcu, ale si ich nechala pre vlastnú potrebu, ďalej vystavila fiktívne, resp. duplicitné faktúry, za tovar podľa žalobcom uvedeného zoznamu, ktoré neodovzdala na zaúčtovanie v účtovníctve, pričom za tovar prijala od odberateľov peniaze v hotovosti v celkovej výške 10.781,71 eur, k čomu v rozpore so zaužívanou praxou a pravidlami prevádzky vystavila ručne vypísané pokladničné doklady a následne prijaté peňažné prostriedky z predaja tovaru neodviedla na účet žalobcu a ani ich nevložila do pokladne, ale si ich nechala pre vlastnú potrebu, pričom pôvodné vystavené faktúry, ktoré boli zaúčtované v účtovníctve, zostali

neuhradené, (na iné sumy ako boli vystavené duplicitné faktúry), nakoľko odberateľovi bola vystavená faktúra na inú sumu, na ktorú obžalovaná vystavila ručne vypísaný pokladničný príjmový doklad a peňažné prostriedky z pôvodných žalobcom špecifikovaných faktúr spolu 6.287,50 eur, pričom tržby ani za tento tovar neodviedla do pokladne ani na bankový účet spoločnosti, ale si ich nechala pre vlastnú potrebu, ďalej vystavila fiktívne faktúry pre odberateľov podľa žalobcom uvedeného zoznamu na sumu v celkovej výške 25.989,75 eur, na základe ktorých bol tovar zo skladu žalobcu vyskladnený odberateľom uvedeným vo vystavených faktúrach, avšak odberatelia uvedený tovar vo faktúrach neobjednali ani neprevzali a tento tovar bol následne predaný neznámym osobám, pričom k jeho úhrade buď nedošlo vôbec alebo žalovaná tržby za tento tovar neodviedla do pokladne ani na bankový účet žalobcu, ale si ich nechala pre vlastnú potrebu a ňou vystavené faktúry, na základe ktorých došlo k vyskladneniu tovaru, ostali v účtovníctve neuhradené, ďalej vystavila faktúry podľa žalobcom uvedeného zoznamu, ktoré neboli zaúčtované v účtovníctve žalobcu, tovar bol dodaný neznámym zákazníkom a nebol riadne vyskladnený zo skladu na základe výdajok. Uvedeným konaním si žalovaná prisvojila peňažné prostriedky, ktoré inkasovala od odberateľov tovaru žalobcu, a spôsobila škodu žalobcovi neodvedením tržieb za riadne predaný a vyskladnený tovar vo výške 13.423,21 eur; spôsobila škodu tým, že v účtovníctve zostali zaúčtované nezaplatené faktúry vo výške 6.287,50 eur; tým, že vystavila faktúry pre odberateľov, ktorí odberatelia neprevzali, pričom tovar bol vyskladnený zo skladu vo výške 25.989,75 eur ako aj tým, že tovar bol zo skladu fyzicky vydaný, bez vykonania úhrady zaň, čo sa prejavilo v tom, že nebol v sklade a pri vykonaní fyzickej inventúre bol zistený inventarizačný rozdiel - manko na tovare vo výške 30.416 eur, teda žalobcovi, spoločnosti T., Q..J..H.. spôsobila celkom škodu vo výške 76.116,46 eur, teda že si vyššie uvedenými skutkami prisvojila cudziu vec, ktorá jej bola zverená a spôsobila tak na majetku žalobcu značnú škodu, čím spáchala pokračovací zločin sprenevery podľa § 213 ods. 1, 3 Trestného zákona, za čo bola odsúdená na trest odňatia slobody v trvaní 3 roky s podmienčným odkladom na dobu v trvaní 5 rokov za súčasného nariadenia probačného dohľadu v trvaní 3 roky. Súd uložil žalovanej aj obmedzenie spočívajúce v zákazoch uvedených v rozsudku a podľa § 288 Trestného poriadku žalobcu ako poškodeného so svojim nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces. Žalobca sa preto podanou žalobou domáhal voči žalovanej uloženia povinnosti nahradit škodu vo výške 76.116,46 eur spôsobenej úmyselným trestným činom, nakoľko mal za to, že v danej veci sú splnené a preukázané všetky podmienky uplatňovania nároku na náhradu škody voči žalovanej, t.j. protiprávne konanie spočívajúce v trestnom čine, vznik škody, priama príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním a vznikom škody ako aj zavinenie žalovanej. Súd prvej inštancie ďalej považoval za nesporné, že podkladom pre vyčíslenie škody v trestnom konaní bol znalecký posudok č. 1/2015 zo dňa 9.4.2015 vypracovaný znalcom Ing. Vladimír Matyó.

3. Súd prvej inštancie ďalej v dôvodoch napadnutého rozsudku poukázal na procesnú obranu žalovanej, argumentujúc že dôvodnosť jej námietok, ako aj správnosť záverov predloženého znaleckého posudku Ing. Vladimíra Matyó nebola nikdy a nikým preskúmaná a vyhodnotená, pritom znalecký posudok predstavuje jediný a rozhodujúci dôkaz, z ktorého má vyplývať výška škody. Z uvedeného dôvodu mala za to, že v danej veci je namieste, aby civilný súd bol oprávnený pri výkone civilnej právomoci posudzovať otázku výšky uplatnenej škody žalobcom v rámci zisťovania skutkového stavu veci. Argumentovala, že nie je zrejmé, ako sa mohla obohatiť napr. dobropismi, ktoré v posudku uvádza, rovnako boli vystavené faktúry, ktoré zákazníci zaplatili priamo na účet žalobcu. Uviedla, že nevykonávala zaúčtovanie podkladov, nevedla účtovníctvo, ktoré viedla p. O.. Do uzamknutých faktúr po odvedení DPH nemal nikto prístup a nemala iné prístupové práva ako ostatní zamestnanci. Ak bol v spoločnosti žalobcu neporiadok v papieroch, nebolo to z dôvodov na jej strane a už vôbec nie z dôvodu, že by chcela spreneveriť peniaze. Vznik škody na strane žalobcu ju mrzí, avšak škoda v takej výške nebola spôsobená jej osobou, podklady vrátane čestných vyhlásení v začiatkoch podpísala v stave, že si neuvedomovala dôsledky, pretože bola v ťažkej rodinnej situácii.

4. Súd prvej inštancie, právne odkazujúc na ust. § 191 ods. 1, 2, § 193 C.s.p., § 420 ods. 1, 3, § 442 ods. 1, 3 Obč. Zák., § 213 ods. 1, ods. 3, § 125 ods. 1 Trestného zákona, § 333 ods. 3, § 288 ods. 1 Trestného poriadku, dospel k záveru o dôvodnosti žaloby. Ozrejmil, že vzhľadom na nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 29.5.2014, sp. zn. III. ÚS 507/2013 a zo dňa 23.11.2011, sp. zn. I. ÚS 269/2011, v občianskoprávnom konaní si súd nemôže urobiť úsudok o tom, či boli naplnené kvalifikačné znaky skutkovej podstaty určitého trestného činu, a pokiaľ je súčasťou skutkovej podstaty trestného činu aj vznik (existencia) škodlivého následku, čo je prípad sprenevery podľa § 213 Trestného zákona, za ktorý bola žalovaná právoplatne odsúdená, je civilný (občianskoprávny) súd viazaný nielen záverom trestného súdu o zavinenom protiprávnom konaní páchatel'a, ale aj o vzniku a existencii škody a príčinnej súvislosti medzi zavineným protiprávnym konaním páchatel'a a spôsobenou škodou. Dodal, že pokiaľ je predpokladom naplnenia skutkovej podstaty trestného činu spôsobenie škody v

určitej minimálnej výške, a trestný súd vo výroku odsudzujúceho rozsudku ustálil, že protiprávnym konaním páchatel'a bola poškodenému spôsobená aspoň táto minimálna výška škody, pričom v danom prípade táto bola jednoznačne uvedená v skutkovej vete trestného rozsudku č. k. 3T/232/2016-428 zo dňa 18.5.2017, bolo by nerešpektovanie takto zistených záverov o výške škody civilným súdom skutočne v rozpore s princípom právnej istoty. Zohľadňujúc uvedené hmotnoprávne a procesnoprávne aspekty, s ohľadom na ustálenú judikatúru bol toho názoru, že je viazaný právoplatným trestným odsudzujúcim rozsudkom č. k. 3T/232/2016-428 zo dňa 18.5.2017, ktorým bola žalovaná právoplatne odsúdená za trestný čin sprenevery podľa § 213 odsek 1 a 3 Trestného zákona, a to vo vzťahu ku všetkým skutočnostiam, ktoré boli podmienkou odsúdenia žalovanej ako páchatel'a a trestným súdom boli zistené - to platí aj o zistení vzniku škody u poškodeného vo výške 76.116,46 eur v dôsledku protiprávneho konania žalovanej (páchatel'a), vrátane záverov o zistení zavineného protiprávneho konania, škody a príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním a vznikom škody. Ustálil, že v trestnom konaní bolo zistené, že protiprávnym konaním žalovanej bola žalobcovi ako poškodenému spôsobená škoda vo výške 76.116,46 eur určenej znaleckým posudkom v tejto (minimálnej) výške, preto je súd rozhodujúci o nároku poškodeného na náhradu škodu povinný v tomto konaní výšku (minimálnej) škody rešpektovať. Námietky žalovanej týkajúce sa nesprávnosti záverov znaleckého posudku ako podkladu pre trestné konanie ohľadom ustálenia výšky vznikutej škody ako základného kvalifikačného predpokladu trestného činu sprenevery podľa § 213 odsek 1 a 3 Trestného zákona, za ktorý trestný čin bola žalovaná právoplatne odsúdená, vyhodnotil prvoinštančný súd tak, že tieto mala a mohla uplatniť v rámci trestného konania, čo však neurobila, výslovne (odpoveďami na otázky podľa § 333 ods. 3 Trestného poriadku) netrvala na prejednaní veci, keď súhlasila, aby sa jej trestná vec prejednala touto skrátenou formou, čím sa vzdala práva na verejný súdny proces, v rámci ktorého by v konaní pred súdom prípadne uviedla alebo mohla uviesť svoje námietky a súd by sa musel s nimi zaoberať a vysporiadať. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal na to, že v rámci schvaľovania dohody o vine a treste podľa § 333 Trestného poriadku sú obžalovanému opakovane kladené otázky ohľadne toho, či si je vedomý skutku (a naplnenia jeho základných kvalifikačných predpokladov), ktorý mu je kladený za vinu. Uzavrel, že ak žalovaná kladne odpovedala na tieto otázky bola si (alebo si mala a mohla si byť) vedomá toho, že takýmto kvalifikačným predpokladom skutkovej podstaty sprenevery podľa § 213 ods. 1 a 3 Trestného zákona je aj vznik škody, v danom prípade vo výške stanovenej predmetným znaleckým posudkom, ktorá výška škody odôvodňovala použitie prísnejšej kvalifikácie skutku a vyššej trestnej sadzby podľa § 213 ods. 3 Trestného zákona. Nepovažoval preto za správne tvrdenie žalovanej, že v trestnom konaní sa riešila iba otázka viny a primeraného trestu, nie však otázka výška škody, a to i napriek tomu, že na jej náhradu bol poškodený (žalobca) odkázaný na občianske súdne konanie. Uviedol, že samotná skutočnosť, že súd v rámci trestného konania v adhéznom konaní nerozhodol o nároku žalobcu ako poškodeného na náhradu škodu, aj s ohľadom na skrátený spôsob vybavenia veci, nedáva možnosť súdu v tomto konaní spochybňovať závery trestného rozsudku ohľadne splnenia kvalifikačných predpokladov trestného činu, a teda aj výšky spôsobenej škody. Uzavrel, že v konaní mal preto preukázané splnenie všetkých predpokladov pre uplatnenie nároku žalobcu na náhradu škody voči žalovanej, t.j. protiprávne konanie spočívajúce v trestnom čine žalovanej, vznik škody ustálenej v trestnom konaní, priamu príčinnú súvislosť medzi protiprávnym konaním a vznikom škody a zavinenie žalovanej, preto žalobe vyhovel v celom rozsahu a žalovanú zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 76.116,46 eur titulom náhrady škody spôsobenej úmyselným trestným činom. Žalovanou navrhované dôkazy (výsluch svedkyne O. a znalca Ing. Vladimíra Matyóga) nevykonal a tieto návrhy v súlade s § 185 ods. 1 C.s.p. na pojednávaní zamietol, a to jednak z dôvodu viazanosti súdu trestným rozsudkom, ako aj z dôvodu hospodárnosti konania, keď vykonávanie dokazovania vo vzťahu k základu nároku a v tomto prípade aj k výške nároku na náhradu škody, ustáleným vo výroku právoplatného odsudzujúceho rozsudku, by bolo nadbytočné.

5. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že v konaní úspešnému žalobcovi priznal proti žalovanej náhradu trov konania v plnom rozsahu.

6. Proti tomuto rozsudku podala žalovaná v zákonnej lehote odvolanie a navrhla odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok zrušiť a veci vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Dôvodila, že sa súd prvej inštancie nevysporiadal s jej námietkami ohľadom správnosti záverov znaleckého posudku č. 1/2015 z 9.4.2015 vypracovaného Ing. Vladimírom Matyóm. Závery znalca, že sa mohla obohatiť napríklad z dobropisu vystaveného zákazníkovi žalobcom, t.j. keď žalobca vracal finančné prostriedky zákazníkovi považovala za nesprávne, nakoľko je zrejme, že si v takomto prípade žiadne financie nemohla prisvojiť. Dôvodila tiež, že pokiaľ zaučtovala niektoré faktúry duplicitne, tak uvedený záver je v rozpore so skutočnosťou, nakoľko nemala prístup k účtovníctvu spoločnosti. Zastala názor, že v danej veci bolo namieste, aby bol civilný súd oprávnený posudzovať nielen výšku uplatnenej

škody žalobcom, ale aj celý skutkový základ uplatňovaného nároku. Podľa jej názoru, výška škody nebola preukázaná, nakoľko táto by bola žalobcovi priznaná v adhéznom konaní. Zároveň uviedla, že súčasťou dohody o vine a treste v trestnom konaní nebola otázka týkajúca sa výšky náhrady škody. Ďalej namietala, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal s jej argumentáciou ohľadom potreby vykonania dokazovania v zmysle jej vyjadrenia z 29. 5. 2019. Z uvedených dôvodov má za to, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu právnomu posúdeniu veci a nevykonal dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, nakoľko odmietol vykonať dôkazy ňou navrhnuté.

7. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil. K odvolacej argumentácii žalovanej namietal, že v odvolaní neuviedla žiadne konkrétne dôkazy, ktoré súd prvej inštancie mal vykonať a nevykonal. V tomto smere považoval námietky žalovanej za všeobecné. K jej námietkam, že súd v civilnom procese nie je v zmysle § 193 C.s.p. viazaný rozhodnutím súdu v trestnom konaní čo do základu a výšky uplatneného nároku na náhradu škody uviedol, že súd prvej inštancie správne právne posúdil rozsah viazanosti rozhodnutia súdu v trestnom konaní vo vzťahu k posúdeniu nároku na náhradu škody uplatneného v civilnom procese. Poznamenal, že Okresný súd Bratislava III rozsudkom z 18. mája 2017, sp. zn. 3T/232/2016 schválil dohodu o vine a treste uzatvorenú medzi prokurátorom a žalovanou, v zmysle ktorej sa žalovaná priznala k spáchaniu zločinu sprenevery, ktorej znakom skutkovej podstaty je aj spôsobenie škody, pričom skutkom, ku ktorým sa žalovaná priznala, bola jej protiprávnym konaním spôsobená žalobcov škoda vo výške 76.116,46 eur. Skutočnosť, že súčasťou dohody o vine a treste nie je samostatný výrok ukladajúci žalovanej povinnosť nahradiť škodu poškodenému, t.j. žalobcovi, neznamena, že vznik a výška škody neboli v trestnom konaní preukázané. Naopak, bol toho názoru, že ak by neboli preukázané, súd by nemohol odsúdiť žalovanú za spáchanie skutku, pre ktorý bola na ňu podaná obžaloba, pretože by nemal za preukázané všetky znaky príslušnej skutkovej podstaty trestného činu. Dodal, že si v civilnom procese uplatnil nárok na náhradu škody vo výške 76.116,46 eur na tom istom skutkovom základe, ku ktorému sa v trestnom konaní priznala a ktorý je uvedený v skutkovej vete rozsudku Okresného súdu Bratislava III z 18. mája 2017, sp. zn. 3T/232/2016. Ani námietka žalovanej, že súd v civilnom procese neskúmal závery znaleckého posudku, podľa žalobcu neobstoí a to z dôvodu, že súd by postupoval v rozpore s § 193 C.s.p., ak by skúmal správnosť skutkových záverov uvedených v právoplatnom rozhodnutí súdu v trestnom konaní. Na záver uviedol, že v prípade, ak mala žalovaná za to, že orgány činné v trestnom konaní sa dostatočným spôsobom nezaoberali jej námietkami proti znaleckému posudku v prípravnom konaní, tak nemala uzavrieť dohodu o vine a treste v zmysle § 333 ods. 3 Trestného por., ale mala vo svojej obhajobe pokračovať v súdnom konaní. Vzhľadom na uvedené žiadal odvolací súd, aby rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil a priznal žalobcovi voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

8. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 C.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

9. Súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam, vec správne právne posúdil s použitím správnych ustanovení právnych predpisov, ktoré aj správne vyložil a aplikoval na zistený skutkový stav. Odvolací súd sa stotožnil s právnym záverom súdu prvej inštancie, že nárok uplatnený žalobcom na náhradu škody voči žalovanej je dôvodný. Podľa § 387 ods. 2 C.s.p. sa odvolací súd obmedzil na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia.

10. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie v preskúmvanej veci vykonal dokazovanie navrhnuté sporovými stranami v potrebnom rozsahu a zisťoval skutočnosti dôležité pre posúdenie dôvodnosti žaloby, ktorou sa žalobca domáhal náhrady škody spôsobenej úmyselným trestným činom spáchaným žalovanou. Súd prvej inštancie postupoval správne, ak vychádzal z rozsudku Okresného súdu Bratislava III z 18. mája 2017, č.k. 3T/232/2016-428, ktorým súd schválil dohodu o vine a treste uzatvorenú medzi prokurátorom Okresnej prokuratúry Bratislava III a žalovanou ako obvinenou, na základe ktorej bola na skutkovom základe tam uvedenom uznaná za vinnú zo spáchania trestného činu sprenevery podľa § 213 odsek 1 a 3 Trestného zákona, čím spôsobila žalobcovi škodu vo výške 76.116,46 eur.

11. V zmysle § 193 C.s.p., súd je viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd. Ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihniteľný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti.

12. Podľa ustálenej súdnej praxe v civilnom procese je súd viazaný nielen rozhodnutím súdu v trestnom konaní o tom, že bol spáchaný trestný čin a kto ho spáchal, ale aj právnou kvalifikáciou skutku a tým aj formou zavinenia predpokladaným trestným zákonom (viď rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. apríla 1992 sp. zn. 2Cz 16/92, uverejnený v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 35/1993). Obdobné závery vyslovil Najvyšší súd SR v uznesení zo 17. mája 2012 sp. zn. 1Obdo 41/2011, pričom vychádzal z právneho názoru Ústavného súdu SR uvedeného v jeho náleze z 23. 11. 2011 sp. zn. I. ÚS 269/2011: „rozsah viazanosti všeobecného súdu rozsudkom vydaným v trestnom konaní pri rozhodovaní v občianskom súdnom konaní v prípadoch, v ktorých sa zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu zhodujú s okolnosťami relevantnými, resp. podstatnými pre rozhodnutie v občianskoprávnom konaní, nemožno obmedziť len na závery o protiprávnom konaní, t. j. o spáchaní trestného činu, a o tom, kto ho spáchal." Teda pokiaľ je znakom skutkovej podstaty trestného činu, za ktorý bol žalovaný právoplatne odsúdený, spôsobenie škody, potom si súd rozhodujúci o žalobe poškodeného, ktorý bol so svojím nárokom na náhradu škody spôsobenej takýmto trestným činom odkázaný na civilný proces, nemôže vytvoriť vlastný názor na to, či žalobcovi bola spôsobená škoda a kto ju spôsobil. Ústavne konformný výklad § 193 C.s.p. totiž vyžaduje, aby súd rozhodujúci v civilnom konaní o náhrade škody spôsobenej trestným činom, bol viazaný právoplatným odcudzujúcim rozsudkom trestného súdu (jeho výrokovou časťou), a to vo vzťahu ku všetkým skutočnostiam, ktoré boli podmienkou odsúdenia páchatel'a za tento trestný čin. Napokon obdobný názor vyslovil Najvyšší súd aj v rozsudku z 29. júna 2016 sp. zn. 3 Obo 18/2015. Súd je teda povinný z výroku trestného rozsudku o vine vychádzať ako z celku a brať do úvahy jeho právnu aj skutkovú časť; rozsah tejto viazanosti je daný tým, do akej miery sú znaky skutkovej podstaty trestného činu zároveň významnými okolnosťami pre rozhodnutie civilného súdu o uplatnenom nároku (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 223/2016 uverejnený v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 12/2017).

13. K rovnakému záveru dospela aj súčasná rozhodovacia prax (porovnaj aj uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 31.1.2020, sp. zn. 16Co/45/2019), v zmysle ktorej je civilný súd v konaní o náhradu škody viazaný výrokom právoplatného odsudzujúceho rozsudku, ktorého výrok obsahuje právnu časť a skutkovú časť (§ 163 ods. 3 Trestného poriadku). Z výroku o vine treba vždy vychádzať ako z celku a brať do úvahy jeho právnu aj jeho skutkovú časť nakoľko práve skutková časť výroku rieši naplnenie znakov skutkovej podstaty trestného činu konkrétnym konaním páchatel'a (porovnaj aj R 22/1979). V prípade, že došlo k spáchaniu trestného činu, ktorého kvalifikačným znakom je vznik škodlivého následku, či kvalifikovaná škoda, súčasťou skutkovej časti výroku je aj ustálenie naplnenia predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu, určenie kvalifikovanej škody a označenie poškodeného subjektu. Skutková časť výroku odsudzujúceho rozsudku v takomto prípade teda deklaruje nielen zavinené protiprávne konanie páchatel'a - škodcu, ale aj vznik škody a existenciu príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním a vzniknutou škodou, príp. aj (minimálnu) výšku spôsobenej škody. Už zo samotných vyššie definovaných trestnoprávných východísk vyplýva, že viazanosť civilného súdu výrokom odsudzujúceho rozsudku znamená, že sa prejavuje vo vzťahu k všetkým znakom skutkovej podstaty konkrétneho trestného činu. Z uvedeného dôvodu si konajúci súd v civilnom konaní nemôže urobiť úsudok o tom, či boli naplnené znaky skutkovej podstaty určitého trestného činu. Pokiaľ je súčasťou skutkovej podstaty aj vznik (existencia) škodlivého následku, je civilný súd viazaný nielen záverom trestného súdu o zavinenom protiprávnom konaní páchatel'a, ale aj o vzniku škody a existencii príčinnej súvislosti medzi zavineným protiprávnym konaním páchatel'a a spôsobenou škodou. (porovnaj aj nález Ústavného súdu SR zo dňa 29.05.2014, sp. zn. III. ÚS 507/2013

14. Žalovaná v rámci svojej argumentácie, že pokiaľ ide o samotnú škodu, žalobca nesie dôkazné bremeno na preukázanie, že mu vznikla škoda a že sú splnené predpoklady zodpovednosti za škodu vychádzal pritom zrejme zo staršej judikatúry (R 27/1977, R 22/1979), ktorá je však v rozhodovacej praxi civilných súdov v súčasnosti prekonaná práve s ohľadom na cit. nález Ústavného súdu SR zo dňa 23.11.2011, sp. zn. I. ÚS 269/2011, v ktorom Ústavný súd všeobecne deklaroval, že ústavne konformný výklad ustanovenia § 193 C.s.p. vyžaduje, aby civilné súdy boli v konaní o náhradu škody viazané právoplatným odsudzujúcim rozsudkom vo vzťahu ku všetkým skutočnostiam, ktoré boli podmienkou odsúdenia páchatel'a a boli trestným súdom v trestnom konaní riadne zistené. Preto možno súhlasiť s tým, že pokiaľ je predpokladom naplnenia skutkovej podstaty trestného činu spôsobenie škody v určitej minimálnej výške, a trestný súd vo výroku odsudzujúceho rozsudku ustálil, že protiprávnym konaním páchatel'a bola poškodenému spôsobená aspoň táto minimálna výška škody, môže byť nerešpektovanie takto zistených záverov o výške škody civilným súdom v rozpore s princípom právnej istoty. Pokiaľ trestný súd v trestnom konaní zistí, že protiprávnym konaním páchatel'a bola poškodenému spôsobená škoda

v určitej minimálnej výške, civilný súd rozhodujúci o nároku poškodeného na náhradu škody je povinný tento záver o minimálnej výške škody rešpektovať.

15. Odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené zdôrazňuje, že súd prvej inštancie bol v preskúvanom civilnom spore viazaný v zmysle § 193 C.s.p záverom trestného súdu o skutkovej a právnej stránke konania žalovanej, nakoľko ním boli vyriešené otázky podstatné pre rozhodnutie o žalobe v danej veci. V danej veci teda výsledky vykonaného dokazovania umožňovali prijať právny záver o rozsahu viazanosti civilného súdu rozsudkom trestného súdu, na ktorom súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie. Z rozhodnutia trestného súdu je zrejmá existencia škody, protiprávnosť konania žalovanej, zavinenie žalovanej a príčinnú súvislosť medzi protiprávnosťou konania žalovanej a škodou, ktorá vznikla žalobcovi, t.j. otázky podstatné pre rozhodnutie o náhrade škody podľa ustanovenia § 420 ods. 1 Obč. Zák. Námietka žalovanej týkajúca sa správnosti posudzovania základu žalobcom uplatňovaného nároku, vrátane jeho výšky civilným súdom preto nebola podľa odvolacieho súdu dôvodná.

16. Nakoľko žalovaná v podanom odvolaní neuviedla žiadne relevantné skutočnosti, ktorými by preukázala nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, odvolací súd nepovažoval ňou uvádzané tvrdenia za také, ktoré by svojou relevanciou boli spôsobilé privodiť zmenu rozsudku, a preto rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

17. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 C.s.p. a úspešnému žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

18. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

19. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

c/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

d/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

e/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods. 1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne /dovolacie dôvody/ a čoho sa dovolateľ domáha /dovolací návrh/ (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).